

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני: השבת

בניסת השבת: 16/56
יציאת השבת: 33/57

עלון מס' 105
א' חשון תשע"א

נח

"והנשיות הארץ,
לפני הא-להים"
(בראשית, ו' י"א)

הקלקול של דור המבול
היה שהקדילאו את
הארץ לפני האלוהות.
עשו את הארציות עיקר
ואת הקדושה כפל.

ה' דב בר למזריטש

שהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"כי מלאה הארץ זומם, מפנייהם" (בראשית, ו' י"ג)

כשנח נכנס לתיבה ביקש השקר להיכנס. אמר לו נח: "לך והבא לך בת זוג". חיפש ומצא את המארה (הקללה). שאלתו המארה: "אמור לי מה הכתובה שלי שמחר לא תברח לי...?" אמר לה: "מה שאגנוב יהיה בשבילך".

וכן היה, כשיצאו מהתיבה, כל מה שהגזל מכניס המארה נוטלת. (ילקוט שמעוני)

מסופר ששנה אחת, היתה שנת בצורת, הרבו בתפילות וצומות ולא נענו. בלילה באו בחלום מן השמים למקובל ר' חיים שאל דוויק ואמרו לו שיבקש מהחנווני, בעל החנות הקטנה שיתפלל ובזכותו ירדו גשמים. הכריז הרב על יום תענית ותפילות.

הגיעו כולם... עלה הרב ואמר מס' פרקי תהילים והסתובב אל הקהל, חיפש את החנווני שישב בפנית ביהכ"ס, קרא לו הרב וביקש שיעלה לתיבה, אמר החנווני: "מי אני שאתפלל עבור

שמץ של גזל, בזכות זה אנו מבקשים ממך שתוריד גשמי ברכה..."

כלל ישראל?" וגם הציבור התפלאו מדוע הרב מזמין ומפציר בחנווני שיעלה חזן.

נתכסו שמים בעבים וירדו גשמי ברכה, מכאן למדנו, שכשהכסף בא ביושר הברכה מצויה ומורידה שפע בעולם...

הסכים החנווני, אך ביקש ללכת להביא את הסידור שלו מביתו. עבר זמן ממושך ועדיין לא בא החנווני מביתו. חשבו הקהל שכנראה מרוב בושה לא יגיע...

לבוש יוסף מתוך דרך אמונה

"וְנָזַח, מִצָּא זֶן בְּעֵינֵי ה'" (בראשית, ו' ח')

הדגשת התורה לסיבת הצלתו של נח על היותו מחפש כל ימיו למצוא חן בעיני ה', ולא למצוא חן בעיני בני דורו...

הרה"ג יעקב ישראל לוגאסי שליט"א

כל לקום שבו
אתה לוצט יגיעה -
שם אתה לוצט
גדולה.

"עֲפָרָה דָם הָאָדָם,
בְּאָדָם"
(בראשית, ט' ו')

מלשון דם
האדם וכן
מלשון דממה
כאשר אדם
נותן צדקה
הוא מסיר
ממנו גזרות.

דיני שאלת גשמים

פינת ההלכה

בארץ ישראל מתחילים לשאול את הגשמים בברכת השנים באמירת "ותן טל ומטר לברכה", החל מליל שבעה במרחשוון.

ואע"פ שהיה ראוי להתחיל לשאול טל ומטר תיכף ומיד אחר החג, כדרך שמזכירים "משיב הרוח ומוריד הגשם" החל מתפלת מוסף של שמיני עצרת, מכל מקום תיקנו חכמינו לעכב שאלת 'טל ומטר' עד שיעברו חמשה עשר יום אחר החג, כדי שיסיפיקו עולי רגלים להגיע למחוז חפצם, ולא יעצרום הגשם.

אבל בחוץ לארץ שאינם צריכים לגשמים כל כך, אין מתחילים לשאול את הגשמים, אלא עד יום הששים

אחר 'תקופת תשרי' (חלה השנה [תשע"א] בכ"ט תשרי + 59 יום).

בן ארץ ישראל שיצא לחוץ לארץ קודם שבעה במרחשוון, אם דעתו לחזור לארץ ישראל במשך השנה, או שהשאר אישה ובנים בארץ ישראל, ישאל 'טל ומטר' בברכת 'שומע תפלה'.

בן ארץ ישראל שהתחיל לשאול 'טל ומטר' בשבעה במרחשוון כדינו, ואחר כך יצא לחוץ לארץ על מנת לחזור במשך השנה, ימשיך לומר 'טל ומטר' בברכת השנים גם בהיותו שם, ואע"פ שהוא קודם ששים יום לתקופה. ורק כשהוא עובר לפני התיבה כשליח ציבור לא ישאל 'טל ומטר', ובברכת 'שומע תפלה' קודם "כי אתה שומע תפלת כל פה", יאמר בלחש "ותן טל ומטר לברכה".

בן ארץ ישראל שעקר דירתו עם משפחתו להתגורר בחוץ לארץ, יפסיק מלשאול 'טל ומטר' מיד כשיגיע לחוץ לארץ.

תייר שבא לבקר בארץ ישראל בימים אלה, ודעתו לחזור לחוץ לארץ, צריך לשאול 'טל ומטר' בברכת השנים בשבעה במרחשוון כמנהג ארץ ישראל, וכשיחזור לחוץ לארץ יפסיק מלשאול 'טל ומטר' עד יום ששים לתקופה. וטוב שימשיך שאלת 'טל ומטר' בברכת 'שומע תפלה'.

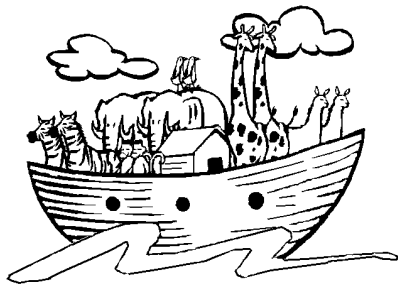
ביאר ב"חק לישראל" על הפסוק: **"את האלקים התהלך נח"**, ולמד שהיה נח מתבודד עם יוצרו, ומרוב הרגלו בהתבודדות, הגם שנכח בקרב בני-אדם, לא היו מטרידין דעתו להיפרד ממחשבתו בבורא עולם, כי היה מביט על כל העולם כעל עדרי צאן, והוא ית' הרועה לבדו ומשגיח בפרטיות. והבין נח שאין בעולם מי שיוכל להזיקו בלא רשותו ית'. ואם מישהו מכני, אז מי שמכה ניתן לו תפקיד של רצועה ושבת, שהרועה מכה אותי בה. ואם כן, "שבטך ומשענתך המה ינחמוני". מתוך "עבד ה"

השגחה לטובה

לפעמים עקרות היא לטובה. נח ואשתו נעמה היו העקרים הגדולים בתולדות העולם שכמוהם לא היה ואחריהם לא יהיה, שהרי היו עקרים חמש מאות שנה! וכל זה למה? כי ידע הקב"ה שעתיד להביא מבול על העולם ואם בניו יהיו צדיקים, הרי יצטרך לבנות צי של אוניות להצילם, ואם יהיו

רשעים הרי כל בניו עלולים למות. מה עשה הקב"ה? עשה אותם עקרים חמש מאות שנה ונולדו להם מעט בנים לפני המבול. הרי שהרעה היתה הטובה ביותר... ילקוט שמעוני

משל לשני חולים שהגיעו אל הרופא.

לחולה הראשון אמר הרופא: "אתה מוכרח לעשות דיאטה חמורה באופן דחוף, לא לאכול סוכר, לא לגעת במלח, להיזהר מכולסטרול וכן הלאה..." מאידך, לחולה השני אמר הרופא: "אתה יכול להמשיך להנות ולעשות ככל העולה על רוחך לאכול, אכל מה שאתה רוצה ואף תוכל להמשיך לעשן. המשך את חייך כפי שאתה רגיל ואינך צריך להתנזר מכלום.

איזה חולה במצב טוב יותר? זה שהרופא מתאכזר אליו או זה שהרופא מנסה להנעים את חייו?

ברור שמצבו של החולה שהרופא מתאכזר אליו טוב יותר. לחולה השני כבר אין סיכוי להחלים, לכן הרופא אומר לעצמו שלפחות יהנה מהזמן שנשאר לו לחיות...

ולכן, העובדה שמן השמים "מתאכזרים" לאדם היא סימן שעדיין אפשר לטפל בו שיש לו סיכוי להחלים. זה מה שאומר דוד המלך בתהילים **"מדברך פחד לבי"** - הגזרות שאתה גוזר עלי גורמות לי חלחלה, אבל מצד שני אם אתה מתעסק איתי אז **"שש אנוכי על אמרתך כמוצא שלל רב"** - אני שמח שאתה עדיין מוצא לנכון לגזור עלי גזרות, אני שש על כך שאתה יודע שעוד יש לי תקווה...

מתוך "ומתוק האור"

